

Az elrabolt rozsmezővel

A régi fényképek keretéről még lógnak regruta-szalagok,
 elsöktünk már, föl a városba, ott élnek a barátaink,
 ott játszik most a katonazenekar, bár meghallanád!
 az ablak alatt fácánok sétálnak el,
 hogyan legyenek boldog, amikor az eső jéggel pereg le,
 amikor gabona-istennő van az ágyamnál reggel és este,
 nem tudom én bizony, hogy miért gondolok szépeket
 a szemedről, miért álmodom az elrabolt rozsmezővel,
 mintha szívemet vérezné, megperzselné a redőnyt,
 sárgítaná a függönyt, a kötélén csapkodó blúzt, szoknyát,
 szoba falán a fényképeket, a rózsás regruta-szalagokat,
 vőfélybot fejét, gyöngyökből varrt madarakat,
 az egymás mellé tett bokrétákat,
 várja, hogy a nap újra keljen, szárítsa szókéllő haját,
 amely nedves még a harmattól, és olyan szép, hogy érte
 sok hátratört nyakú kasza lángol, ahogy köszörülnek a kövek,
 de most, hogy az ég elvette tőlem ezt a bogárlábas utat,
 nagy kerülőket teszek, hogy kepéknek nyomát se lássam,
 kötelet, kuszakévéjét is egyre kevesebbet,
 lelkem körülfalazva a tarló habjain, ahol az ünnep véget ér,
 villás kaszákon a rozstda vörös szivárgása,
 összefolynak a zászlók és fülemben az idegen hangok,
 sarlókkal sóhajt a gabona-istennő, mint egy halottvirrasztó.

Paul NEU (1881–1940)

Köszönni akartam

Köszönni akartam nekik, verset írni a pajtakapura, fölnégyelt ablak üvegére, tehát szájához hasonló határárok köveire,
megkérdezni tőlük: vajon igaz-e, hogy egyszer csak elalszunk, fölégetjük az utat, és nem térünk vissza a másvilágról,
ahová az ember többnyire álmában fut el,
lángzik mögötte még egyszer kert, kazal és a nők dús haja,
úgy tesz, mintha nem látott volna semmit, mi történt?
mi is történhetett velem? melyik utcában? melyik városban?
álltam csak, álltam, és azt hallottam, ami nekem tetszett,
hajnalban idegen fák, karók, levelek forogtak körülöttem,
és még mindig zuhogott rám puha csomókban a hó,
láthatta könnyes arcomat,
kilyuggatta a forró korom, szédültem, mint a hintán,
és nem tudtam, milyen dombon-völgyön ballagok,
a szerelem milyen tájain, hol a hazám, s hol van a házunk,
ahová halottak napján és karácsonykor kellene visszamenni,
elmondani a régi emlékeket, terveket és csalódásokat addig, amíg a sütemények és a borok megfeketednek az asztalon,
kicsapódik az ajtó, a szoba megtelik füsttel, mint egy alagút,
és tudja, mit érzek, tudja mind, aki panasszal fogad,
mintha átszenvedett életük fáradsága
ebbe a földbe lenne bezárva, mint a villámlás, a tölgyfaerdő,
titok az egész és barna babócs-szárnyas homály,
olyan, amilyennek azt utolsó álmomban sem láttam,
mikor égő gyertyaszálakat szedtem a tarlón, égtek az ujjaim,
mint zsupp-tető alatt a pajta, s az ablak részében a téli csillag.

Tüzes parazsat

A cserebogaraktól zsongó lombokról is beszélni kéne,
megöleli a zelnicemeggyfát, a rongyos szekeret,
húzza az ember az eget szemére,

az álmokról is beszélni kéne, ahogy tanultam rég,
lám, megpengetik pénzes zacskóikat a hónap végén,
hal-dok-lik már az akác, elszöknek tőlünk a szeretők,

tüzes parazsat nem hordunk a lábunk nagyujjában,
lassan a hófúvásos lakodalmak is elmúlnak,
recsegős nóták, cigaretták, rózsák és hegedűk,

mi már annyit álmodtunk a kis temetőről,
házak mögött mentünk végig a legsűrűbb bokorhoz,
csigákhoz, gyökerekhez, éjjeli lepkékhez,

és olyan szavakat mondtunk ki,
amelyek nappal megégették volna a szánkat,
már minden pillanatban itt lehetnek a részeg bogarak,

és vannak, akik fel se kelnek, elférnek a föld kezében,
szuszogásuk, mint ezüst halaké,
s vannak, akik fű-folyók maradnak, felismerhetetlenek.

Rockwell KENT (1882–1971)